

blot tilladt mig at anføre, at disse Afgifter i fremmede Lande kun gjælde de Laan, som der ere afsluttede. Nu have vi jo meget Lidt af de fremmede Laan, saa at denne Omsætning kunne vi gjerne springe over; men naar vi ville tage Hensyn til det Rimelige og Taalelige, og derfra maa vi jo gaa ud nu, skjøndt jeg ikke tror, at vi have naaet det, saa maa vi dog tillige erindre, at dette er en Lov, som naturligtvis, naar den kommer ud, vil bringe Folk til at lukke Dinene op — Noget, som de saavidt jeg kan skjønne, ikke have gjort forinden. Dersom vi ville gaa paa Børsen og gaa omkring til Folk, som kjende disse Sager, saa tror jeg, at man vil faa det Svar, at det er umuligt at gennemføre en saadan Lov, som denne vil blive, og at det er en altfor stor Byrde at kaste paa denne Del af Vares-Omsætningen, som jeg vil kalde det. Vi ere ikke saa heldige, at Publikum kommer her op og høre paa vore Taler; jeg betvivler ogsaa meget, at Publikum læser det, der findes trykt af disse Taler, men var det Tilfældet — jeg beklager, at det ikke er Tilfældet, men man kan ikke for tænke Folk deri — saa vilde de upaatvivlelig have bestormet os med Andragender om ikke at gaa ind paa en saadan Lov, som jeg tror, Stertallet vilde kalde urimelig og ikke hensigtsmæssig. Det er dog nu vist, at vi ville faa at se, hvad den kan føre til, naar den kommer ud. Naar f. Ex. en Mand har 1,000 Rd. i fremmede Papirer — hvormegit Papirerne staa under deres Paalydende kan man ikke her tale om, der er jo Statspapirer i Udlandet, som ere overmaade ringe i virkelig Værdi, men det er den nominelle Værdi, den, som staaar paa Papiret, hvorefter der skal regnes for disse 1,000 Rd. — saa svares derefter 6 Rd. 4 Mk. i Stempelafgift. Sæt nu, at det er en Mand, som ikke bevæger sig meget i Pengeverdenen, han kjøber Papirerne og lægger dem hen, han faar maasse aldrig Lovens Udkommen at vide, det er ikke Noget, Folk tale videre om, og det er ikke rimeligt, at Folk læse saadanne Love; men nu bliver Papiret omsat, og der bliver idømt ham en Bøde, det er 166 Rd. 4 Mk. talt, de 6 Rd. 4 Mk. er til Staten og de 160 Rd. er dette Beløb 25 Gange. Jeg vil nu

ikke tale om, at et æret Medlem har foreslaaet 50 Gange, lader os blive ved det Mindste, de 25 Gange. Nu er det urimeligt, at han især, der har med dette Papir at gjøre, skal betale dette; thi hvorledes skulle de Paagjældende bevise, at de ikke have syndet; der er tre Syndere om dette Papir, og de skulle nu betale 500 Rd. (En Stemme: Ja!) Ja ganske vist, vi kunne vedtage, hvilke Love vi ville, naar Hans Majestæt Kongen vil være med og stadfæste dem, men det vil dog efter min Overbevisning ligesuldt være urimeligt at tro paa, at en Lov af denne Natur virkelig i Praxis vil komme til at spare til sin Hensigt. Det er derfor, at jeg har tilladt mig at fraraade Vedtagelsen af dette Lovforslag. Jeg ser ikke, at der af det, som den ærede Ridsfører har anført, er Noget, som jeg behøver at trætte Thinget med at besvare. Der er blot nogle enkelte Punkter, som jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa. Jeg drister mig stadig til at tro, at det ikke er rimeligt eller taaleligt, at man vil fordre, at Folk skulle bevise deres egen Ustydighed. De Herrer Jurister, som ellers findes i Thinget, ville vistnok komme mig imøde i denne Anstufelse. Jeg tror heller ikke, at det vil vise sig som taaleligt og rimeligt, at Folk, der f. Ex. ere executores testamenti ville, naar de forefinde et ikke stemplet Papir, gaa hen og angibe det. Dette vil neppe ske, og skete det, tror jeg ikke, at de Herrer ville faa mange Forretninger i denne Retning, dersom de iagttog Loven paa denne Maade. Dersom det var en rimelig og taalelig Lov, vilde det uden tvivl blive angivet, og Loven vilde da blive strengt overholdt, men ikke en Lov af denne Natur, som medfører saa uhyre Bøder, og som gaar ud fra en saa urimelig Afgift som denne. Om Mæglerne skal jeg ikke sige videre, end at det blev indrømmet — saavidt jeg forstod — af den ærede Ridsfører, at man ikke, saaledes som det har været paatænkt, vil paalægge dem noget Ansvar; de skulle ikke have noget med selve Papiret at bestille, men naturligtvis, faae de det i Hænde, have de samme Pligt og Skyldighed som enhver Anden. — Nu er jo Spørgsmaalet dette, om de Herrer ville gaa ind paa en Lov af denne Natur, og dersom jeg